

1. Αντιβαίνει στο άρθρο 39 ΕΚ και στο άρθρο 3 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου της 25.2.1964 εθνική ρύθμιση η οποία υποχρεώνει τις διοικητικές αρχές να απελαύνουν πολίτες που έχουν την ιθαγένεια άλλων κρατών μελών λόγω τελεσίδικης καταδίκης τους, βάσει του νόμου περί ναρκωτικών ουσιών, σε σωφρονιστική ποινή ανηλικών τουλάχιστον δύο ετών ή σε στερητική της ελευθερίας ποινή για την εκ προθεσέως τέλεση αξιόποινης πράξεως;
2. Πρέπει το άρθρο 3 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 25.2.1964 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι κατά την εξέταση της νομιμότητας της απελάσεως του πολίτη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως από τα εθνικά δικαστήρια πρέπει να λαμβάνονται υπόψη και τα πραγματικά περιστατικά καθώς και η θετική εξέλιξη του ενδιαφερομένου που σημειώθηκαν μετά την τελευταία διοικητική απόφαση;

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 16.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 20 Δεκεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-494/01)

(2002/C 56/14)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard Wainwright, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 20 Δεκεμβρίου 2001, προσφυγή κατά της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να διασφαλίσει την ορθή εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 4, 5, 8, 9, 10, 12, 13 και 14 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 15ης Ιουλίου 1975 περί των στερεών αποβλήτων⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου⁽²⁾ της 18ης Μαρτίου 1991, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα ανωτέρω άρθρα της εν λόγω οδηγίας·
- να διαπιστώσει ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να απαντήσει πλήρως και ικανοποιητικά σε αίτηση παροχής πληροφοριών της 20ής Σεπτεμβρίου 1999, όσον αφορά σχετικές με απόβλητα εργασίες στο Fermoy, County Cork, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 10 της Συνθήκης ΕΚ·
- να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- α) Η Επιτροπή θεωρεί ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να εξασφαλίσει ότι όλες οι εγκαταστάσεις και οι επιχειρήσεις που διενεργούν τις εργασίες που προβλέπονται στο παράρτημα II Α (εργασίες διάθεσης) και στο παράρτημα II Β (εργασίες που μπορούν να οδηγήσουν σε αξιοποίηση) της οδηγίας κατέχουν άδεια, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 9 και 10 της οδηγίας.
- β) Η μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη και η εφαρμογή του άρθρου 12 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ δεν ολοκληρώθηκαν για τους ακόλουθους λόγους:

Πρώτον, σύμφωνα με την οδηγία, έπρεπε να έχουν ληφθεί εθνικά μέτρα σχετικά με την απαίτηση εγκρίσεως ή εγγραφής σε μητρώο το αργότερο μέχρι την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας μεταφοράς της οδηγίας 91/156/ΕΟΚ στην εσωτερική έννομη τάξη. Οι κανονισμοί του 2001 σχετικά με τη διαχείριση αποβλήτων (άδεια συλλογής) [Waste Management (Collection permit) Regulations 2001] δεν διασφαλίζουν ότι το σύνολο της συλλογής των αποβλήτων πραγματοποιείται βάσει αδειας. Δεύτερον, η Επιτροπή δεν έλαβε επιβεβαίωση ότι η συλλογή των αποβλήτων στην Ιρλανδία πραγματοποιείται σήμερα στο σύνολό της βάσει αδειας.

- γ) Η Επιτροπή θεωρεί ότι η ελλιπής τήρηση των σχετικών με τη χορήγηση αδειας απαιτήσεων του άρθρου 9 αποδεικνύει ότι η Ιρλανδία δεν έλαβε τα κατάλληλα μέτρα για να δημιουργήσει ένα ολοκληρωμένο και κατάλληλο δίκτυο εγκαταστάσεων διάθεσης των αποβλήτων, όπως απαιτεί το άρθρο 5 της οδηγίας.
- δ) Εφόσον η Ιρλανδία επέτρεψε τη διάθεση και την αξιοποίηση μεγάλου όγκου αποβλήτων στην Ιρλανδία για παρατεταμένο χρονικό διάστημα εκτός του πλαισίου των αδειών που προβλέπει το άρθρο 9 της οδηγίας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έλαβε όλα τα αναγκαία μέτρα για να ικανοποιήσει τον σκοπό του άρθρου 4 (ρύθμιση της διάθεσης και της αξιοποίησης των αποβλήτων χωρίς να τίθεται σε κίνδυνο η υγεία του ανθρώπου και χωρίς να χρησιμοποιούνται διαδικασίες ή μέθοδοι που ενδέχεται να βλάψουν το περιβάλλον), διότι, όταν δεν υπάρχουν άδειες, οι μέθοδοι διαθέσεως και αξιοποιήσεως των αποβλήτων δεν ρυθμίζονται και δεν ελέγχονται προσηκόντως.
- ε) Η Επιτροπή θεωρεί ότι η Ιρλανδία παρέβη το άρθρο 8 της οδηγίας, καθόσον δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα προκειμένου κάθε κάτοχος αποβλήτων, ο οποίος προέβη στις σχετικές εργασίες χωρίς άδεια, να φροντίζει να παραδοθούν τα απόβλητα στους οικείους χώρους διάθεσης από ιδιωτικό ή δημόσιο φορέα συλλογής ή από επιχείρηση που διεξάγει τις εργασίες που προβλέπονται στο παράρτημα II Α ή Β, ή, επικουρικός, δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα προκειμένου οι κάτοχοι αποβλήτων να εξασφαλίζουν οι ίδιοι την αξιοποίηση ή τη διάθεση των αποβλήτων σύμφωνα με την οδηγία.

στ) Η Επιτροπή θεωρεί, επίσης, ότι η Ιρλανδία, καθόσον δεν τήρησε τις σχετικές με τις άδειες απαιτήσεις των άρθρων 9 και 10 της οδηγίας, παρέβη το άρθρο 13 της οδηγίας, σύμφωνα με το οποίο οι εγκαταστάσεις ή επιχειρήσεις που αναλαμβάνουν τις εργασίες αποβλήτων υπόκεινται σε περιοδικούς ελέγχους από τις αρμόδιες αρχές, ή το άρθρο 14 της οδηγίας, βάσει του οποίου κάθε εγκατάσταση ή επιχείρηση οφείλει να τηρεί μητρώο και να διαβιβάζει τις πληροφορίες αυτές στις αρμόδιες αρχές εφόσον το ζητήσουν.

(1) Οδηγία 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 15ης Ιουλίου 1975 περί των στερεών αποβλήτων, ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86.

(2) ΕΕ L 78 της 26.3.1991, σ. 32.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Φινλανδικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 2001

(Υπόθεση C-495/01)

(2002/C 56/15)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους E. Traversa και I. Koskinen, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Δεκεμβρίου 2001 κατά της Φινλανδικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Φινλανδική Δημοκρατία, παραλείποντας να επιβάλει ΦΠΑ επί των ενισχύσεων που καταβάλλονται βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 603/95⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 21ης Φεβρουαρίου 1995, σχετικά με την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα των αποξηραμένων ζωοτροφών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11 της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ⁽²⁾,
- 2) να καταδικάσει τη Φινλανδική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά το άρθρο 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α', της έκτης οδηγίας, βάση επιβολής του φόρου είναι η οφειλόμενη αντιπαροχή στο πλαίσιο παραδόσεως αγαθών ή παροχής υπηρεσιών, στην οποία περιλαμβάνονται οι «επιδοτήσεις που συνδέονται άμεσα με την τιμή των πράξεων αυτών». Δεδομένου ότι η κοινοτική ενίσχυση που μπορεί να χορηγηθεί για τη μεταποίηση και την πώληση ξηρών ζωοτροφών καταβάλλεται με βάση την ποσότητα ζωοτροφών που πωλείται και τυγχάνει επεξεργασίας, κατά την Επιτροπή πρέπει να θεωρηθεί, αφενός, ότι η ενίσχυση αυτή έχει άμεση σχέση με την

τιμή του προϊόντος αυτού και, αφετέρου, ότι υφίσταται προμήθεια αγαθών εξ επαχθούς αιτίας, κατά την έννοια της οδηγίας, διότι ο δικαιούχος της ενισχύσεως είναι η επιχείρηση που μεταποιεί τις ζωοτροφές και τις μεταπωλεί σε τρίτους. Όμως, η Φινλανδία δεν επιβάλλει ΦΠΑ επί των εν λόγω ενισχύσεων.

(1) ΕΕ L 63, σ. 1.

(2) Έκτη οδηγία του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, 1 σ. 49).

Αίτηση αναιρέσεως του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) της 3ης Οκτωβρίου 2001 στην υπόθεση T-140/00, Zapf Creation AG κατά Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε στις 24 Δεκεμβρίου 2001 (fax: 20.12.2001).

(Υπόθεση C-498/01 P)

(2002/C 56/16)

Το Γραφείο Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), εκπροσωπούμενο από τον Detlef Schennen, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας και την Carina Søberg, διοικητική σύμβουλο στη Νομική Υπηρεσία του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), υπέβαλε αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) της 3ης Οκτωβρίου 2001 στην υπόθεση T-140/00, Zapf Creation AG κατά Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Δεκεμβρίου 2001.

Το αναιρεσείον ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να απορρίψει την προσφυγή της εταιρίας Zapf Creation AG,
2. να καταδικάσει την εταιρία Zapf Creation AG (ως προσφεύγουσα πρωτοδικώς) στα έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου,
3. να ανατρέξει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Οκτωβρίου 2001 στην υπόθεση T-140/00, New Born Baby⁽¹⁾,
4. να καταδικάσει την εταιρία Zapf Creation AG στα έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.